

Der vurderes at være behov for også at kunne give tilbagemelding om status i sagen, f.eks. at der er rejst sigtelse, at oplysningen indgår i en verserende sag, eller at videre efterforskning er sat i bero, men at sagen ikke er henlagt.

Selv om der kan tænkes situationer, hvor det kan have betydning for vurderingen af et kundeforhold at få mere detaljerede oplysninger om sigtelsen, skønnes der ikke generelt at være et behov herfor, der gør, at det skal være et almindeligt led i tilbagemeldingen. Hensynet til den mistænkte eller sigtede taler imod en så omfattende tilbagemelding. En sådan specifik tilbagemelding bør derfor være en absolut undtagelse, der især kan være aktuel, hvor der er tale om meget små forhold, eller hvor den aktuelle kriminalitet vedrører bedrageri over for pengeinstitutter o.l. Uden for disse situationer vurderes det at være tilstrækkeligt, at der så vidt muligt gives oplysning om, hvorvidt der er mistanke om narkotikakriminalitet eller økonomisk kriminalitet eller eventuel anden form for kriminalitet.

Ikke mindst af hensyn til den interne undervisning vil det være hensigtsmæssigt, at der er mulighed for, at tilbagemeldingen om endelig afgørelse i visse tilfælde, hvor dommens indhold er særligt oplysende omkring udbytte og hvidvask, sker i form af en dom eller en domsekstrakt.

Uanset formuleringen »kan« er det tanken med bestemmelsen, at der så vidt muligt skal gives tilbagemelding i det ved bestemmelsen hjemlede omfang. Vurderingen vil bero på en afvejning af på den ene side hensynet til den person, der er indgivet underretning om, og på den anden side den underrettedes behov for tilbagemelding. I afvejningen indgår det, om den underrettede har tavshedspligt og har et egentligt kundeforhold til den pågældende, ligesom det kan indgå, om den underrettede er underlagt særlige etiske regler. Underretning kan også gives, såfremt det vurderes, at dette kan forebygge eller standse kriminalitet rettet mod den underrettede. Specifik tilbagemelding kan således især være aktuelt i den finansielle sektor og andre erhverv med tavshedspligt og etiske krav, hvorimod det på andre områder i vidt omfang vil være tilstrækkeligt at orientere neutralt om eksempler på hvidvaskunderretninger og afgørelser.

Tilbagemelding kan først gives, når det med sikkerhed ikke kan skade efterforskningen. Uanset hvilke regler der gives om tavshedspligt, og uanset mange af de virksomheder, der er omfattet af loven, allerede er undergivet tavshedspligt, gælder det for nogle efterforskningssituationer, at der i en periode kun sker den for efterforskningen nødvendige videregivelse af oplysninger. Tilbagemelding bør ikke ske i en sådan pe-

riode, end ikke til de virksomheder, der er vant til at efterleve en omfattende tavshedspligt. I øvrigt kan der tillige ved et fortsat kundeforhold være det problem, at oplysningen måske vil være medvirkende til, at et kundeforhold opsiges, hvilket kan henlede kundens opmærksomhed på en eventuel efterforskning. Der vil ikke ved en tilbagemelding kunne gives pålæg om, at et kundeforhold ikke må opsiges.

Der kan også tænkes at forekomme andre situationer, hvor tilbagemelding konkret skønnes ikke at skulle ske eller først bør ske på et senere tidspunkt.

Formuleringen omkring meddelelse om domfældelse giver mulighed for at vælge, i hvilken form dette bør ske i den konkrete sag. Det kan indgå i overvejelserne omkring dette valg, hvilket almindeligt gældende sikkerhedsniveau omkring beskyttelse af personoplysninger, der er i den pågældende virksomhed.

Tilbagemelding skal efter forslaget gives til »den underrettede«. Dette udtryk skal forstås bredt, idet det ofte er en person i ledelsen, der står formelt for underretning på baggrund af oplysninger fra ansatte i virksomheden. Begrebet »den underrettede« omfatter alle personer, der har været et led i underretningskæden.

Lovforslagets § 35, stk. 1, fraviger bestemmelsen i persondatalovens § 8, idet forslaget indeholder en særskilt hjemmel til behandling af oplysninger om strafbare forhold i videre omfang, end hvad der følger af persondataloven. Forslaget indeholder således en særskilt hjemmel til, at Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet kan videregive visse oplysninger til den underrettede person eller virksomhed, og at denne person eller virksomhed kan behandle de fra statsadvokaturen modtagne oplysninger. Videregivelse af de fra statsadvokaturen modtagne oplysninger skal dog ske i overensstemmelse med forslagets stk. 2.

Forslaget kan i visse tilfælde give registrerede personer en dårligere retsstilling end efter persondataloven, hvilket har været tilsiget. Det skyldes, at statsadvokaturens mulighed for ifølge forslaget at give feedback til den underrettede har til formål at forebygge eller standse kriminalitet mod den underrettede og forebygge kriminalitet ved at give de virksomheder og personer, der underretter, indblik i nye former for hvidvask og terrorfinansiering, hvilket betragtes som vægtige samfundsmæssige interesser. Fravigelsen af persondataloven vurderes i øvrigt ikke at være i strid med databeskyttelsesdirektivet, jf. herved betragtning 22 og art. 8, stk. 5 i direktivet.

Bestemmelsen i *stk. 2* er indsat for at sikre, at anvendelsesbegrænsningen er kendt af de, der skal ken-